

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Catholici in Anglia nullam ob aliam quam religionis caussam puniti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

dua Monachorum familia. Quum autem ea qua S. Brigita consecrata erat, crescente quotidie monialium numero, sed re ditibus decreverantibus, diu tueri se non posset, decretum inter Catholicos fuit, ut grandiores natu Rothomagum migrarent; iuniores ad parentes & cognatos se reciperent. Id quum regina comperisset, vix his persuadere conata est ut Calvinisticam doctrinam amplecterentur; eumque in finem per procerum hereticorum familias (erat enim pleraque nobilitate profapia) eas distribuit. At tantum abest ut hereticorum eis conuersatio nocuerit ut etiam multas ipsa suis persuasionibus, vita & exemplo ad Catholicam adduxerint religionem. Id quum magistratui innotuisset, in carceres inde & nonnulla quidem perpetuos, detrusa fuerunt Anno M. D. C. II. quo auctor Gallice hæc conscripsit, Burgigalam femina quædam religiosa ex Anglia appulsa fuit: quæ opibus non mediocriter, cognatorum opera instructa, in Hispaniam inde profecta fuit, monasteria ibi suæ professionis ingressura. Quis tantam constantiam, tamque admirabilem zelum non omnibus modis prædicandum dicat: quo imbecilles mulierculæ accensæ, nulla viatum incommoda nulla maris aut terræ pericula, solo diuino fultæ amore, reformidant.

MIRA QUATUOR PUERORUM
constantia. Jesuitarum in Angliam ingressus.
P. Edmundi Campiani, & aliorum sacerdotum martyrium; cum miraculis aliquot.

CAPVT XIII.

ARGUMENTUM.

- I. Etiam infantes & pueri ab hereticis Anglis martyrio affecti.
- II. Catholici in Angliam nullam ob aliam quam religionis causam puniti.
- III. Iesuite in Angliam ingrediuntur.
- IV. Edictum contra eos qui publicis hereticorum conuentionibus interesse recusant. P. Campianus captus & martyrio afficitur.
- V. Itaque septem alij.
- VI. Ioannis Nelsonij martyrium, constantia, & miracula in ipso & alijs diuinitus facta.

I. Ge. Lector, iam in arenam Pythiorum ludorum descendamus, non quidem ut Pancratiastis bene armatos, fortitudinis & roboris sui egregia specimina edentes, nec ut pueros cum pueris, ut olim solebat, commisos sed potius, ut pueros, eosque paucos, cum magna hereticorum manu ad eius confusionem congregantes spectemus. Supra quidem hæresis velut arena inclusam ab vtriusque sexus hominibus in Anglia victam ac prostratam vidimus; at iam videbimus, ingens hoc, informe & horridum monstrum ne contra pueros quidem se tueri posse. Leones à mulieribus & pueris vim abstant: quibus tamen sauisimi hi Leopardi & Anglicanæ Tigrides nequaquam pepercerunt. Sed ad rem ipsam veniamus.

Anglus quidam Nobilis quatuor habebat filios, Thomam, Robertum, Richardum & Ioannem: quorum natu maximus iam decimum sextum ætatis annum agebat. Hi dum in Lancastrensi agro sacerdotem qui diuinum celebraret officium, quærent, à magistratu omnes comprehensi fuerunt. Ad iudicium tribunalia producti, & ut Catholicam desererent religionem & sacerdotem proderent, tam minis quam promissis frustra tentati, tandem longa fame & siti cruciati, quum iam iterum producendi essent, largiori vini potu inuitantur, ut ebrii vel tanto facilius flecterentur, vel in responsionibus hallucinarentur. At malitiose secum magi grauer conquesti, eod die nihil respondere voluerunt. Inter alia multa illis magnifice à Comite Darbiensi promissa fuere: quæ tamen omnia magnis animis illi contempsit. Pædagogis deinde hereticis in disciplinam dati sunt; ut ab eis corruptæ doctrinæ lac imbiberent. Sed hic quidem astus processit. Tandem res natu maiores fuga se ex hereticorum manibus eripuerunt, & relictis ob Christiamorem omnibus fortunis, in Collegium Rhemense adscribi voluerunt.

II. Verumenimvero operæ precium est ipsorum hereticorum de ijs qui Elisabethæ eiusque Consilij iussu ad supplicium rapti sunt, loquentium testimonia proferre. Aiunt, illos non ob religionem, sed prodicionem supplicij fuisse affectos. At contrarium euincunt, tum Consilarijs ab Elisabetha datæ commissiones, tum leges supra positæ. Audiamus ipsorum verba. Mense Iulio inquit Holingshedo & Stouius in Annalibus Angl. (1559.) Nicolaus Hethus alias Heath Archiepiscopus Ebo-

Eboracensis, Episcopi item Eliensis & Londinensis, & alij tredecim vel quatuordecim simul comparere iussi coram Regina Consiliarijs, eo quod recusarent accipere iuramentum de Maiestatis sua primatu Ecclesiastico, & de alijs religionis articulis, Episcopatus sui priuati fuerunt: quod multis etiam Rectoribus, vicarijs, alijsque Ecclesiasticis factum est, qui beneficijs suis exuti, diuersis carceribus traditi fuerunt (a). Non ergo de crimine læsæ Maiestatis, sed de religione illi postulati fuerunt & damnati. Eadem ob causam, quod scilicet Regine primatum fateri nollent, Cuthbertus Maynus, Ioannes Nelsonus, alij, extremum supplicium subiierunt. Sed vt euidentissime intelligatur quam ob causam Catholici in Anglia varijs pœnis affecti sint, fatiserit Parlamenti Edictum Anno M. D. LXXXI. publicatum proferte; in quo omnibus omnia crimina condonantur, exceptis ijs qui in Catholica fide constantes permanerent: quos tamquam criminis læsæ diuina Maiestatis reos puniri Edictum iubet. Et tamen Elisabetha toti Mundo persuadere voluit, Catholicis ob conatus contra ipsius personam & regnum susceptos, supplicia illa irrogata fuisse: quasi pueri etiam, feminæ, & pauperes religionis de euerendis regnis cogitarent. Constat profecto, iudices sub ipsa schismatis initia hoc artificio vsos non esse, sed reos simpliciter de Fide interrogasse. Sed mirum non est quod hæretici tantam martyrij gloriam sanctis illis animabus inuident: quæ tamen etiam in densissimis Mundi tenebris tamquam sol claritatis suæ radios undique sparget. Sed iam aliorum quoque ibidem martyrium passorum florantissimas palmas videamus.

III. Quamuis ex Seminarijs, quæ supra passim erecta diximus, non pauci Catholicam religionem in Anglia lapsantem non modo sustinerent, sed in dies magis magisque cõfirmarent, in primis tamen luculentam hac in re operâ Patres Societatis Iesu præstiterunt: inter quos primi ac præcipui fere fuerunt Robertus Personus, & Edmundus Campianus. Quam vero capitali odio Elisabetha Societatem hæc semper persecuta sit, inde quoque patet, quod & Turcarum Imperatorem sollicitauit, ne Patribus huius Societatis in imperium suum adiuturum permitteret, aut concionandi Christianis permitteret facultatem: quod tamen Galliarum regis Orator impedituit. Quam deinde Angli piratæ nauim versus Brasiliam vela facientem intercepissent, Iesuitas omnes in ea repertos (erant vero triginta octo, ad annuaciandum Brasilianis E-

uangelium destinati) in mare biduo diversis tormentis mactatos abiecerunt. Sed in Angliam redeamus, vbi duo illi tam doctrinæ quam vitæ integritate præstantissimi viri breuitate in promouenda Catholica religione incredibile operæ precium fecerunt, antequam quidquam reginæ innotesceret: vt ipse Campianus in Epistola ad Generalem Societatis Præpositum testatur; Campianus, inquam, fortissimus Christi athleta, qui vt olim Anaxarchus, liber animo ab omni hæreseos plaga, corpus suum lubeat hæreticis tamquam vitrem contundendum obiceit. Ait vero, se boni Angeli ductu, primo ingressu in eam domum venisse qua antea Personium acceperat; statimque magnam nobilissimorum iuuenum multitudinem ad se accurrisse, à quibus vestitus fuerit, & equo alijsque necessarijs rebus instructus; vt periculum tanto facilius euitaret. Quam vero dulcere non posset, dimittuntur passim per omnes prouincias qui captiuum susterent: quos tamen ille, mutato sæpius tam nomine quam habitu & domicilio, aliquam diu se sellit. Multi pro Campiano comprehensi. Quod ille intelligens, omnes hæreticorum conatus ipsamque mortem ex alto despiciebat, & nunquam securius agebat, quam quum illi in quarendo ipso maxime essent inquieti. Latebat quidem, verum non vt martyrium effugeret, sed vt tanto diutius in vinea Domini operaretur. Quum toto regno fama de Iesuitarum aduentu percrebuisset, multa statim vanissimæ de eorum conatibus & moribus fabulæ vulgari cœptæ. Atque vt inam in Anglia tantum, non etiam in Gallijs & alibi falsa eiusmodi crimina Societati huic impingerentur. Quis enim nescit in Gallijs priusdem Catechismum exiisse, à quinque & Catholice religionis & omniū Religiosorum iuratis hostibus, suppressis tamē nominibus compositū? quo Gallorum animi in Societatis huius perniciem, multis per summam impudenciam confictis criminibus, accenduntur. Sed ô tenebriones! Anne bonos viros, quales esse vultis, ita agere oportet? Nō frustra est quod quinque esse volastis: ad numerum, scilicet illorum deastrorum quos Rheæ, vt Egyptij, fabulantur, peperit. Idem numerus Baccho sacer est, nec profecto fieri potest vt libellum hunc calij quam Bacchi thyrsu percussi, vel hæresi potius ebrij elaborarint. Ait Plato, Deum in Mundi huius fabrica quinarij numeri usum esse compositionem: at ego dico diabolum vt Mundum disperderet,

X 2 ret,

a Eadem Goduvinus Calvinista faterur in Præsulibus Anglia.